

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSPA-140-197(5)/09

Warszawa, 8 kwietnia 2010 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Przekazuję przyjęte przez Radę Ministrów stanowisko wobec komisyjnego projektu ustawy

- o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (druk nr 2565).

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Infrastruktury do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

(-) Donald Tusk

Stanowisko Rządu wobec komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (druk nr 2565)

Komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (druk 2565) ma na celu uzupełnienie katalogu celów publicznych o działania polegające na budowie i utrzymywaniu urządzeń oraz obiektów budowlanych służących do wytwarzania, przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej, o ile może to być realizowane nie powodując pozbawienia albo ograniczenia praw do nieruchomości, w sposób inny niż na drodze umowy. Ponadto projekt nowelizacji ww. ustaw przewiduje wprowadzenie obowiązku uwzględniania w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, występowania lokalnych zasobów źródeł energii, wraz z określeniem kierunków i zasad ich wykorzystywania.

W ocenie projektodawców znowelizowanie przepisów ww. ustaw, doprowadzi do znaczącego przyśpieszenia odtwarzania mocy wytwórczych, tworzenia nowych źródeł w tym źródeł odnawialnych oraz rozbudowę systemu przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej, jako podstawowych elementów bezpieczeństwa energetycznego kraju, przyczyni się także do uporządkowania procesów planistycznych, związanych z budową infrastruktury energetycznej, poprzez ułatwienie powiązania planowania tego typu inwestycji z planami inwestycji liniowych w elektroenergetyce. Powyższe korzyści, w ocenie projektodawców powinny w znaczący sposób wspomóc realizację przez Polskę niezwykle ambitnych celów pakietu energetyczno-klimatycznego UE w zakresie promocji OZE i redukcji CO₂ oraz wdrażanie Rządowego Planu Stabilności i Rozwoju, poprzez znaczące zwiększenie liczby projektów inwestycyjnych oraz przyśpieszenie ich realizacji (skrócenie procesu przygotowania inwestycji energetycznej o ponad 12 miesięcy).

Ocena propozycji zawartych w projekcie ustawy:

W aktualnym stanie prawnym z przepisu art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.) wynika, że celem publicznym jest budowa i utrzymywanie przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń służących do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Ustawodawca wyraźnie wskazał, że celem publicznym jest budowa oraz utrzymywanie przewodów i urządzeń służących do „przesyłania” energii

elektrycznej, natomiast budowa urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej nie mieści się w katalogu celów publicznych.

Przedłożony projekt nowelizacji ustawy o gospodarce nieruchomościami przewiduje rozszerzenie katalogu celu publicznego o inwestycje polegające na budowie i utrzymaniu urządzeń oraz obiektów budowlanych służących do wytwarzania, przesyłu¹ i dystrybucji energii elektrycznej, przy założeniu, że nie będą one powodowały wywłaszczeń nieruchomości.

Należy zwrócić uwagę, że katalog celów publicznych, określony w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami zawiera listę inwestycji w pewien sposób uprzywilejowanych, których immanentną cechą jest możliwość wywłaszczenia nieruchomości w celu realizacji tych inwestycji. Wprowadzenie celu publicznego, który nie może być realizowany przy wykorzystaniu procedury wywłaszczenia nieruchomości, kłóci się z samą ideą art. 6 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*² i pozostaje w sprzeczności z zasadą dopuszczalności wywłaszczenia na cele publiczne, o której mowa w ustawie zasadniczej. Zgodnie bowiem z art. 21 ust. 2 Konstytucji RP wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem. Zatem wprowadzenie inwestycji celu publicznego, dla których nie będą miały zastosowania przepisy w zakresie wywłaszczeń nieruchomości, będzie niezgodne z zasadą przyjętą w Konstytucji RP.

Zgodnie z doktryną cele publiczne to takie cele, których realizacja służy powszechnemu pożytkowi. Zatem za M. Wolaninem i T. Wosiem należy zwrócić uwagę, że:

- „*Kryterium oceny normatywnego zakresu znaczeniowego pojęcia celów publicznych należy upatrywać przede wszystkim w przypisanej im przez ustrojodawcę funkcji dopuszczalności pozbawienia własności i prawa dziedziczenia dla osiągnięcia tych celów*”³;
- „*Można zatem stwierdzić istnienie ścisłego związku, jaki zachodzi między poszczególnymi celami, które państwo pragnie osiągnąć, ingerując w sferę stosunków*

¹ Należy zauważyć, że budowa i utrzymywanie przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, stanowi obecnie cel publiczny w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zatem wejście w życie zaproponowanych przepisów może spowodować wątpliwości, czy dopuszczalne będzie wywłaszczenie nieruchomości na cele związane z przesyłem energii elektrycznej.

² W tym także innych przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, w szczególności zawartych w Dziale III w rozdziałach 4 - 7.

³ M. Wolanin - „*Cel publiczny jako normatywne kryterium oddziaływania na stosunki cywilnoprawne w gospodarce nieruchomościami*” (Nieruchomości C.H. Beck, Nr 9 wrzesień 2009 r.)

własnościowych w społeczeństwie, a formami prawnymi, którymi się posługuje dla realizacji tych celów.”⁴;

— „Bez wątplenia najważniejszym elementem prawnej konstrukcji wywłaszczenia jest określenie materialno-prawnych przesłanek dopuszczalności wywłaszczenia, czyli celów, na jakie dopuszczalna jest ta forma ingerencji państwa w sferę praw jednostki. W związku z tym niewątpliwie prawdziwe jest twierdzenie, że ewolucja instytucji wywłaszczenia odbywa się głównie przez zmiany zachodzące w określaniu i rozumieniu celów, na jakie dopuszczalne jest wywłaszczenie nieruchomości.”⁵

Wskazać należy również, że „(...) cele publiczne w rozumieniu art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami mają szczególne znaczenie dla oceny dopuszczalności wywłaszczenia nieruchomościami⁶”. Wprowadzenie nowej kategorii celu publicznego, który nie mógłby korzystać z pełnej gwarancji jego realizacji, tj. poprzez dopuszczalność wywłaszczenia nieruchomości, nadałoby temu pojęciu nowe i zarazem odmienne znaczenie normatywne od tego, jakie utrzymało się zarówno w doktrynie prawa, jak i w orzecznictwie sądowym. Tym samym wprowadziłoby liczne wątpliwości, co do rozumienia celu publicznego w praktyce stosowania przepisów. Należy bowiem zauważyć, że zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie, pojęcie celu publicznego nierozzerwalnie jest związane z instytucją wywłaszczenia. Realizacja tego celu zawsze utożsamiana jest bowiem z dopuszczalnością wywłaszczenia nieruchomości, tj. nabycia prawa własności lub innych praw.

Przyjęty w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami katalog celów publicznych nie powstał z potrzeby odmiennego trybu lokalizowania tego typu inwestycji.

Niezależnie od powyższego należy mieć na względzie, iż rozszerzenie katalogu celów publicznych będzie rodziło szereg konsekwencji polegających między innymi na korzyściach majątkowych osób nabywających nieruchomości na cele publiczne oraz zmniejszeniem wpływów do budżetu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego. Należy bowiem zauważyć, iż na podstawie przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, w stosunku do nieruchomości przeznaczonych na cele publiczne:

- nieruchomość może być przedmiotem darowizny, a także może zostać zbyta w drodze bezprzetargowej,
- może zostać udzielona bonifikata od ceny zbywanej nieruchomości,
- obowiązuje niższa stawka opłaty z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej,
- gminie przysługuje prawo pierwokupu,

⁴ T. Woś - „Wywłaszczenie i zwrot wywłaszczonych nieruchomości” str. 19

⁵ T. Woś - „Wywłaszczenie i zwrot wywłaszczonych nieruchomości” str. 35

⁶ Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 roku Sygn. akt III CZP 78/09

- można dokonać podziału nieruchomości z urzędu.

Ponadto rozszerzenie katalogu celów publicznych rodzi skutki w obszarze ochrony przyrody i krajobrazu. Zgodnie bowiem z przepisami ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) w przypadku uznania urządzeń oraz obiektów budowlanych służących do wytwarzania energii elektrycznej za inwestycje celu publicznego, nie obowiązują wobec nich zakazy dotyczące ochrony parków krajobrazowych, obszarów chronionego krajobrazu, czy form ochrony tworzonych na poziomie gminnym (pomniki przyrody, stanowiska dokumentacyjne, użytki ekologiczne oraz zespoły przyrodniczo krajobrazowe). Zatem przyjęcie proponowanych rozwiązań wprowadzi możliwość lokalizacji elektrowni wiatrowych, wodnych lub innych urządzeń oraz obiektów budowlanych służących do wytwarzania energii elektrycznej, w miejscach, w których urządzenia te mogą powodować zagrożenie dla obszarów cennych pod względem przyrodniczym, w tym prawnie chronionych form przyrody.

W ocenie Rządu zasadne jest rozważenie uzupełnienia istniejącego katalogu celów publicznych *o budowę i utrzymywanie przewodów i urządzeń służących do dystrybucji energii elektrycznej*. Uznanie budowy sieci dystrybucyjnych energii elektrycznej za cel publiczny mogłoby zostać dokonane poprzez uzupełnienie treści obowiązującego art. 6 pkt 2 ustawy *o gospodarce nieruchomościami*.

Projekt ustawy w części dotyczącej ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.) ma na celu rozszerzenie katalogu zagadnień objętych studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Obligatoryjny zakres przedmiotowy studium i planu miejscowego proponuje się rozszerzyć odpowiednio o zagadnienia dotyczące występowania lokalnych źródeł energii oraz kierunki i zasady ich wykorzystania.

Zwrócić należy uwagę, że w projekcie brak jest przepisów przejściowych wobec wprowadzania nowych, dotychczas nie występujących wymagań w odniesieniu do zakresu ustaleń planów miejscowych i studium, w tym przepisów dotyczących aktów planistycznych będących w trakcie sporządzania⁷. W związku z powyższym niewiadomą pozostaje kwestia finansowych skutków proponowanych regulacji dla gmin, które ww. dokumenty sporządzają na własny koszt oraz wystąpienia obowiązku dostosowywania. Problem ten dotyczy zarówno finansowania prac nad uchwaleniem nowych planów oraz studiów, oraz zmian już obowiązujących studiów i planów miejscowych. W ocenie Rządu oznacza to, że przedmiotowy projekt wywołać może daleko idące skutki finansowe dla gmin. W powyższej

⁷ Dotyczy to 7,2 tys. planów miejscowych znajdujących się wg danych na 31 grudnia 2007 roku w trakcie opracowywania

sytuacji uwaga Rządu opiera się na stwierdzeniu, że rozwiązania proponowane w komisyjnym projekcie wymagają oszacowania kosztów regulacji po stronie gmin, w związku z dostosowaniem opracowań planistycznych do wymogów wynikających z projektu ustawy. Oznacza to, iż kompleksowa ocena przedłożonej regulacji będzie możliwa dopiero po zbadaniu jej skutków finansowych w sferze władztwa planistycznego gminy.

Główne kierunki Polityki energetycznej Polski do 2030 r., wynikające między innymi z rosnącego zapotrzebowania na energię elektryczną, wzrostu cen surowców energetycznych oraz zanieczyszczenia środowiska, warunkują zmianę podejścia do prowadzenia polityki energetycznej, między innymi poprzez zmianę struktury wykorzystania źródeł energii. Wykorzystanie odnawialnych źródeł energii stanowi jeden z podstawowych kierunków polskiej polityki energetycznej, dla którego określono pięć głównych celów polityki energetycznej w tym obszarze:

- wzrost udziału odnawialnych źródeł energii w finalnym zużyciu energii co najmniej do poziomu 15% w 2020 roku oraz dalszy wzrost tego wskaźnika w latach następnych,
- osiągnięcie w 2020 roku 10% udziału biopaliw w rynku paliw transportowych, oraz zwiększenie wykorzystania biopaliw II generacji,
- ochrona lasów przed nadmiernym eksploataowaniem, w celu pozyskiwania biomasy oraz zrównoważone wykorzystanie obszarów rolniczych na cele OZE, w tym biopaliw, tak aby nie doprowadzić do konkurencji pomiędzy energetyką odnawialną i rolnictwem oraz zachować różnorodność biologiczną,
- wykorzystanie do produkcji energii elektrycznej istniejących urządzeń piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa,
- zwiększenie stopnia dywersyfikacji źródeł dostaw oraz stworzenie optymalnych warunków do rozwoju energetyki rozproszonej opartej na lokalnie dostępnych surowcach.

W ocenie Rządu idea stworzenia rozwiązań legislacyjnych pozwalających na zwiększenie znaczenia gospodarki energetycznej w planowaniu przestrzennym jest słuszna. Zmiany polegające na obligatoryjnym uwzględnieniu w dokumentach planistycznych sporządzanych na szczeblu lokalnym (plan i studium), zagadnień gospodarki energetycznej, przyczynią się do zwiększenia skuteczności tych aktów jako narzędzi do realizacji polityki energetycznej państwa. Należy jednak zwrócić uwagę na szczegółowe propozycje zapisów projektu. Przede wszystkim wskazać należy, że komisyjny projekt ustawy posługuje się niejasnym pojęciem „lokalnych zasobów źródeł energii,” które proponuje wprowadzić do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Rada Ministrów zauważa jednakże, iż rządowy projekt

ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw, w art. 13 wprowadza przedmiotowe pojęcie w kontekście rozwoju energetyki rozproszonej („lokalnych zasobów”) do art. 19 ust. 3 pkt 4 obowiązującego brzmienia ustawy Prawo energetyczne. Zdaniem Rządu należy rozważyć zasadność definiowania tego pojęcia w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, co w jego ocenie nie wydaje się właściwym rozwiązaniem. W powyższej sytuacji zachodzi konieczność zdefiniowania pojęcia „lokalnych zasobów źródeł energii” w ustawie Prawo energetyczne. Rada Ministrów zaleca również aby w słowniczku ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wprowadzić odwołanie do ustawy Prawo energetyczne, gdzie w ocenie Rządu powinna zostać umiejscowiona definicja pojęcia „lokalne zasoby źródeł energii.

Ponadto zdaniem Rady Ministrów, w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, należałoby określić, jakie źródła energii stanowią lokalne zasoby źródeł energii (wszystkie czy jedynie odnawialne). Należy podkreślić, że obecny zakres treści studium obejmuje uwarunkowania wynikające z występowania nieodnawialnych źródeł energii (art. 10 ust. 1 pkt 11).

Zdaniem Rządu szczególne wątpliwości dotyczą znaczenia terminu "zasoby lokalne". Wprawdzie wydaje się, że "lokalność" nie powinna być inaczej odczytywana jak w aspekcie terytorialnego zakresu obowiązywania studium i planu miejscowego, jednak nie jest to takie oczywiste, ponieważ nie wiadomo, co oznacza pojęcie "zasób". Na tle brzmienia pojęcia "lokalny zasób energii" powstaje wątpliwość, czy dotyczy ono występowania na danym obszarze (w gminie) naturalnych źródeł energii, np. gorących źródeł, czy też oznacza ono zlokalizowanie urządzeń przeznaczonych do wytwarzania energii na lokalne potrzeby, takich jak np. kotłownia, czy też obejmuje jedno i drugie.

Ponadto przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie przewidują możliwości wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, na obszarze dla którego uchwalono plan miejscowy. Zgodnie bowiem z treścią art. 4 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Jedynie w przypadku braku planu miejscowego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Tym samym zakładany przez projektodawców przyspieszony rozwój inwestycji sektora energii elektrycznej, będzie możliwy jedynie dla obszarów dla których nie ma sporządzonych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Natomiast w przypadku gmin, które mają uchwalone miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, dla umożliwienia realizacji inwestycji sektora energetycznego, konieczna będzie zmiana tych planów.

Z prowadzonego przez Ministra Infrastruktury⁸ monitoringu⁹ stanu planowania przestrzennego w gminach, wynika, że w końcu 2007 roku w Polsce plany miejscowe posiadały 2192 gminy, w których obowiązywało ponad 37 tysięcy planów miejscowych, co stanowi 24,2% pokrycia kraju planami miejscowymi. W końcu 2007 roku w trakcie sporządzania było ponad 7,2 tysiąca planów miejscowych, co stanowi 6,3% powierzchni kraju.

Odnosząc powyższe dane, dotyczące pokrycia kraju planami miejscowymi, do zaproponowanych zmian, należy zauważyć, że oczekiwane przez projektodawców skrócenie uzyskania decyzji lokalizacyjnej z 12-18 miesięcy do ok. 3 miesięcy¹⁰ nie będzie dotyczyło jednej czwartej terytorium Polski. Dla tych bowiem terenów konieczne będzie przeprowadzenie procedury zmiany planu miejscowego, co z pewnością nie spowoduje przyspieszenia realizacji tego rodzaju inwestycji.

Dodatkowo istniejące zróżnicowanie pokrycia planistycznego w poszczególnych gminach, będzie wprost przekładać się na rozwój inwestycji sektora energetycznego, tworząc tym samym niepożądane różnicowanie sytuacji samorządów gminnych. Należy bowiem mieć na uwadze, że województwo:

- Dolnośląskie posiada plany dla 44,6 % powierzchni województwa,
- Lubelskie posiada plany dla 59,3 % powierzchni województwa,
- Małopolskie posiada plany dla 60,1 % powierzchni województwa,
- Śląskie posiada plany dla 53,7 % powierzchni województwa.

Zatem proponowane rozwiązania nie przyczynią się do szybkiego rozwoju sektora energetycznego w powyższych województwach. Jednocześnie gminy położone w tych województwach będą musiały wprowadzić kosztowne zmiany planów miejscowych. Z identyczną sytuacją będziemy mieli do czynienia w stosunku do 41,8% powierzchni wszystkich gmin miejskich oraz w stosunku do 31,7% powierzchni miast powiatowych, czyli terenów o największej presji inwestycyjnej.

Zaliczenie budowy i utrzymania urządzeń oraz obiektów budowlanych służących do wytwarzania i dystrybucji energii elektrycznej do inwestycji celu publicznego może w pewnym stopniu przyczynić się do przyspieszenia realizacji tego typu inwestycji w gminach o niskim wskaźniku pokrycia planami miejscowymi¹¹.

⁸ Zadanie realizowane w ramach działu administracji rządowej - budownictwo, gospodarka przestrzenna i mieszkaniowa.

⁹ Na podstawie danych GUS opracowanych i poddanych analizie, na zlecenie Ministerstwa Infrastruktury, przez Polską Akademię Nauk Instytut Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania im. S. Leszczyńskiego – *Raport o stanie i uwarunkowaniach prac planistycznych w gminach na koniec 2007 roku*.

¹⁰ Według uzasadnienia projektu ustawy.

¹¹ Np. w województwach Kujawsko-Pomorskim (2,4%), Lubuskim (3,0%), Podkarpackim (6,8%).

Niemniej wprowadzenie proponowanych zmian może spowodować niekontrolowany wzrost ilości źródeł wytwarzania, co w konsekwencji może doprowadzić do sytuacji, w której doszłoby do braku koordynacji działań w szczególności z planami rozwoju infrastruktury przesyłowej i dystrybucyjnej energii elektrycznej lub infrastruktury związanej z dostawami nośników energii (gaz, węgiel). Pojedyncze źródła wytwórcze (lokalizowane w drodze decyzji administracyjnej), bez dostosowanej do nich właściwej infrastruktury sieciowej, nie będą realizować celu publicznego, lecz wyłącznie indywidualny cel inwestora dążącego do maksymalizacji zysku z prowadzonej działalności gospodarczej. Dopiero, źródła wytwórcze wspólnie z innymi źródłami i elementami infrastruktury, jako większa zbiorowość, mogą realizować określony cel publiczny taki jak bezpieczeństwo dostaw energii, stabilizacja pracy krajowego systemu elektroenergetycznego lub realizacja określonych celów ilościowych w zakresie produkcji energii elektrycznej.

Reasumując, Rada Ministrów rozumiejąc potrzebę inwestycji w OZE oraz inwestycji o znaczeniu szczególnym dla bezpieczeństwa państwa, popiera ideę rozszerzenia formuły celu publicznego dla dystrybucji energii elektrycznej. Wskazuje również, iż uzyskanie tego celu może zostać osiągnięte poprzez uzupełnienie obecnego brzmienia art. 6 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, tak aby cel publiczny stanowić mogły przesył energii i jej dystrybucja. Nie może jednakże zaakceptować przedmiotowego projektu w części dotyczącej szczególnej formuły celu publicznego, który nie dopuszcza możliwości wyłączenia. Swoją opinię Rząd opiera na fundamentalnych zasadach systemu, podkreślając że kwalifikacja określonego rodzaju działalności jako celu publicznego, związana jest zawsze z możliwością ograniczenia prawa własności, w tym również wyłączenia nieruchomości, natomiast ustalenie lokalizacji inwestycji następuje na podstawie odrębnych przepisów.

Zważyć należy również, iż ustalenie lokalizacji inwestycji co do zasady nie ma na celu ograniczenie prawa własności. Oznacza to, iż nie do zaakceptowania jest rozwiązanie art.1 projektu.

Ponadto w ocenie Rządu kierunki zmian dla racjonalizacji realizacji inwestycji w OZE oraz inwestycji o szczególnym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa objąć powinny ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 roku Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.) oraz ustawę z dnia 26 kwietnia 2007 roku o zarządzaniu kryzysowym (Dz.U. 2007 Nr 89 poz. 590 z późn. zm.), i dotyczyć przeanalizowania ich pod kątem możliwości przyspieszenia odtwarzania mocy wytwórczych, tworzenia nowych źródeł w tym źródeł odnawialnych oraz rozbudowy systemu przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej, jako podstawowych elementów bezpieczeństwa energetycznego kraju.

Równocześnie Rząd w odniesieniu do lokalnych zasobów źródeł energii proponuje do zmian postulowanych w komisyjnym projekcie zastosować formułę polegającą na powiązaniu założeń do planu zaopatrzenia w energię z planowaniem przestrzennym w gminie. Formuła

miałaby na celu uporządkowanie procesów planistycznych, związanych z budową infrastruktury energetycznej, w tym ułatwienie powiązania planowania tego typu inwestycji z planami inwestycji liniowych w elektroenergetyce.

Mechanizm ten wymagałby wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 roku Nr 89 poz. 625 z późn. zm.) i ustawie z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 roku Nr 80, poz. 717 z późn. zm).

Jednocześnie odnosząc się pozytywnie do zaproponowanych zmian w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, polegających na uzupełnieniu katalogu ustaleń studium o występowanie lokalnych zasobów źródeł energii i kierunków ich wykorzystania oraz planów miejscowych o zasady wykorzystywania tych zasobów w celach dywersyfikacji źródeł dostaw oraz stworzenie optymalnych warunków do rozwoju energetyki rozproszonej opartej na lokalnie dostępnych surowcach, Rząd warunkuje rekomendację do dalszych prac parlamentarnych zmian do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym od wprowadzenia odpowiednich zmian merytorycznych i redakcyjnych do treści art. 2 przedmiotowego projektu.